

SPERANȚA

Februarie 2024

Anul 10, Nr. 120

Mâna puternică a lui Dumnezeu

Dorel Brîndaș

În luna Aprilie Revista Speranța
împlinește 10 ani de la apariție. Mulțumim
lui Dumnezeu pentru acești ani de har.

BOTEZUL DOMNULUI ISUS

Busuioc Belciu

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța
Ioan Bușan, Biserica Perth
Traian Secară, Biserica Maranata

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și Facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

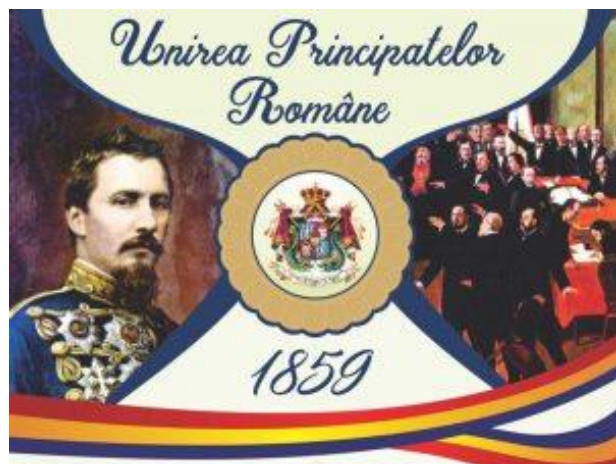
Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Luiza Cîmpean, Biserica Tabor 0448 483 500
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393

Adresa Redacției:

35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
E-mail:
sperantaaus@gmail.com

Costul unui abonament pe 1 an: \$50.00
CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

În 24 ianarie 1859, colonelul Alexandru Ioan Cuza a fost ales la București, după ce a fost ales și la Iași, Domn al Principatelor Unite, înfăptuindu-se astfel Mica Unire!

După alegerea sa, Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a făcut următorul jurământ:
„Jur în numele Prea Sfintei Treimi și în fața Țării mele, că voi păzi cu sfințenie drepturile și interesele Principatelor Unite, că voi fi credincios Constituției în textul și în spiritul ei, că în toată domnia mea voi veghea la respectarea legilor pentru toți și în toate, uitând toată prigonirea și ura, iubind deopotrivă pe cel ce m-a iubit și pe cel ce m-a urât, neavând dinaintea ochilor mei decât binele și fericirea nației române. Așa, Dumnezeu și compatrioții mei, să-mi fie ajutor!”

În Proclamația de la Iași, 11 decembrie 1861, A.I. Cuza spunea:

Români! Unirea este îndeplinită. Naționalitatea Română este întemeiată.
Dumnezeul părinților noștri a fost cu țara, a fost cu noi. El a întărit silințele noastre prin înțelepciunea poporului și a condus Națiunea către un falnic viitor. Vă iubiți Patria, veți ști a o întări. Să trăiască România!”

NI SE DUC ANII CA UN SUNET...

Ioan Ciobotă, Radio Vocea Evangheliei Timișoara

„Vedem cum ni se duc anii ca un sunet” (Psalm 90:9)

Noi, la Radio, lucrăm cu sunete. Sunetul nu este vizibil. Știi cum se generează, poți să generezi un sunet poți să descifrezi mesajul lui, poți să-l înregistrezi, poți să-l prelucreezi, dar sunetul este ceva foarte efemer, îl produci și... s-a dus. Așa este și cu anii noștri, indiferent că se ridică la 70, 80, 120 - maximum cât poate trăi un om pe pământ - se duc precum un sunet. Dar cele mai multe sunete conțin un mesaj. Poate un mesaj de suferință sau un mesaj de bucurie, un mesaj de binecuvântare sau de blestem, un mesaj aducător de vești bune, de pace, de bucurie, de bunătate, de mângâiere, sau un mesaj care aduce răutate, război, blestem, îngrijorare, înfruntare.

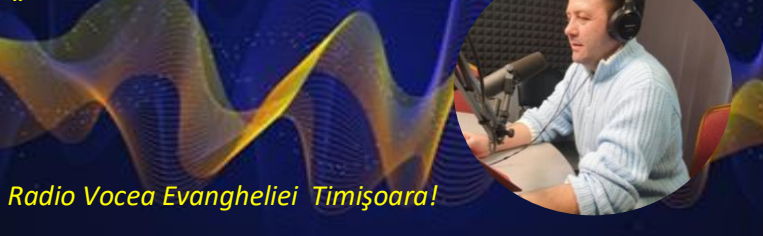
Un sunet transmite un mesaj. Sunetul este un vector. Urechea a fost incredibil de genial concepută de Dumnezeu pentru a descifra sunetele. Dacă anii noștri se duc ca un sunet, ar trebui ca acești ani să conțină și ei un mesaj, și la fel cum sunetul transmite un mesaj bun sau rău, fie ca anul 2024 să conțină un mesaj de binecuvântare, de bucurie, de înălțare a Numelui Domnului Isus Cristos. Chiar dacă zboară ca un sunet viața ta și a mea, să fie un sunet cu un mesaj de dragoste, venit din dragostea lui Dumnezeu.

Ce mesaj a adus sunetul anului 2023 pentru viața ta? Ce ai transmis în acest an? Cum a fost sunetul vieții noastre? A adus viață, bucurie și încredere pentru cei din jur, sau a adus război, doborâre, mocirlă, noroi? Ce a adus?

Pentru anul 2024 – care se va duce și acesta ca un sunet – să facem ca acest sunet să fie unul de dragoste – un mesaj din partea lui Dumnezeu: *„Te iubesc cu o iubire veșnică”*. Acest mesaj să îl transmitem mai departe altor oameni, prin viața noastră, prin sunetul vieții noastre în anul care ne stă înaintea. Amin!

ASCULTAȚI BIBLIA ÎN 90 DE ORE! - youtube

„Biblia audio lectura Ioan Ciobota”.

Radio Vocea Evangheliei Timișoara!

MAI ESTE MULT DIN NOAPTE?

de păstor Teofil Ciortuz

„Încă puțină, foarte puțină vreme”, și „Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.” Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.

Evrei 10:37-39

Copiii lui Dumnezeu nu au niciun dubiu că trăim într-o vreme de mare întuneric spiritual. Marile avansuri ale științei și tehnologiei, viteza comunicării și rapiditatea circulației informațiilor, precum și digitalizarea extremă nu duc la disiparea întunericului, ba chiar dimpotrivă, îl măresc și mai mult.

Cuvintele proorociei lui Isaia, „*Străjerule, cât mai este din noapte?*” „*Străjerule, mai este mult din noapte?*” (Isaia 21:11) răsună și astăzi, fiind totodată ecoul tânjirii credincioșilor după vremea viitoare în care Domnul nostru va reveni să termine odată pentru totdeauna cu această stare a lumii și să instaureze împărăția Sa fără sfârșit.

Credem că nu mai este mult până vine Domnul, dar este această credință pe care o afirmăm una care ne afectează viața? Dacă credem că El vine, și vine în curând, se vede această credință în felul în care ne ducem viața, ne facem afacerile, ne organizăm familia, misiunea, timpul, energiile, etc.?

Textul din Evrei 10 este adresat credincioșilor din primul veac creștin, dar și nouă tuturor celor care ne numim creștini, indiferent în ce parte a lumii trăim, fără deosebire de perioadă istorică. În acest text găsim trei lucruri absolut important pentru viața noastră de credință: **o înștiințare, o avertizare și o încurajare**. Să le luăm pe rând:

1. ÎNȘTIINȚARE: NU MAI ESTE MULT PÂNĂ VINE DOMNUL ISUS

„Încă puțină, foarte puțină vreme”, și „Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință.”

Cine își ia lua timpul necesar să găsească în Sfintele Scripturi de câte ori ni se spune că venirea Domnului este foarte aproape, va fi copleșit de mulțimea textelor. În 1 Corinteni 7:29-30 apostolul Pavel spune că „*de acum vremea s-a scurtat*”. În 1 Ioan 2:18, apostolul Ioan scrie: „*Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă*”, iar în Apocalipsa 12:12 aflăm că diavolul „*știe că are puțină vreme*”. Apostolul Petru scrie în 1 Petru 4:17 că „*suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu*”.

Numai cine nu vrea să vadă nu va fi mișcat de abundența pasajelor biblice care afirmă iminența

venirii Domnului Isus. Chiar dacă aceste texte sunt vechi de acum 2000 de ani, nimeni nu poate pretinde că nu a fost înștiințat.

Tot parte din înștiințare este și faptul că viața de credință trebuie să fie începută prin credință, dusă prin credință și sfârșită în credință. „*Cel neprihănit va trăi prin credință.*” Această frază din proorocia lui Habacuc (2:4) a fost preluată de apostolul Pavel și reprezintă cheia vieții plăcute lui Dumnezeu, care ne cheamă să trăim în și prin credință. În Evanghelie „*este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: 'Cel neprihănit va trăi prin credință'.*” (Romani 1:17)

2. AVERTIZARE: PRIVITUL ÎNAPOI COSTĂ!

„...dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă...”

În Luca 17:32 Domnul Isus ne cere: „*Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot*”. Deși a fost avertizată, ea „*s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stâlp de sare*”. (Geneza 19:26) Ce cost teribil a avut privirea întoarsă spre Sodoma din care tocmai ieșise!

Accentuând nevoia de consecvență în credință, apostolul Pavel scria fraților din Corint: „*Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut*”.

(1 Corinteni 15:1-2)

Autorul Epistolei către Evrei are multe avertismente către cititorii săi, care erau credincioși, printre care și textul din Evrei 3:14: „*Căci ne-am făcut părtași ai lui Cristos dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început*”.

După părerea unora, acest tip de avertismente sunt simple ipoteze fără acoperire reală; Scriptura este însă mult mai clară decât ar vrea unii să accepte.

3. ÎNCURAJARE: PERSEVERENȚA PÂNĂ LA CAPĂT ESTE POSIBILĂ

„Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.”

Da, este adevărat că „*Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos*” (Filipeni 1:6); dar în aceeași epistolă este scris: „*Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost*

ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea”. (Filipeni 2:12)

În ciuda întinericului gros care ne înconjoară, în pofida „întârzierii” venirii Domnului Isus, chiar dacă unii se leapadă de credință, deși știm că va veni o mare apostazie de la credință, totuși ne întărim știind că

„aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeu lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi.” (Daniel 11:32)

Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu prin propriile noastre puteri, ci numai prin harul Lui, este posibil să perseverăm în credință ca să apucăm premiul mântuirii – gloriificarea noastră împreună cu Cristos.

Tabăra de vară 2024 - Prima Biserică Baptistă Română din Australia

Tabăra familiilor

Între 12 și 14 Ianuarie, în cadrul Primei Biserici Baptiste din Australia, s-a organizat Tabăra familiilor care a avut loc la Cowes, Phillip Island, Victoria. Tema întâlnirii a fost: „World-proofing our children”, (Protejarea copiilor noștri). Pe lângă un program plin de învățătură biblică, dezbateri, mărturii și rugăciune, familiile Bisericii s-au bucurat de o vreme foarte plăcută, însorită, bucurându-se de părtașie în mijlocul naturii. A urmat Tabăra tinerilor.

Tabăra tinerilor

Începând cu data de 18 Ianuarie și până în data de 21 Ianuarie, tinerii Primei Bisericii au petrecut în tabăra anuală. De data aceasta Tabăra s-a ținut la Phillip Island Adventure Resort. Tema taberei a fost: „Roada Duhului Sfânt”, cu accent pe credincioșie. Vorbitorul principal la aceasta tabără a fost fratele Valer Monafu din Statele Unite ale Americii, păstor la Biserica Betel din Los Angeles. Consemnează Marcel Enuică

Mâna puternică a lui Dumnezeu

Păstor Dorel Brîndaș, Harul, Melbourne

Iubiții Domnului, mâinile Domnului sunt atotputernice, sunt mâini pline de dragoste. În mâinile lui Dumnezeu avem siguranță, avem protecție. Dumnezeu ține totul sub control, toate lucrurile sunt în mâinile Lui. El este creatorul Universului, El este creatorul ființei umane. Stelele sunt supuse lui Dumnezeu, oceanele și mările sunt supuse lui Dumnezeu, El este Cel ce a pus stăvilare apelor. El este peste îngerii. El se ocupă de fiecare atom în parte. De la o stea care cade din ceruri și până la o frunză care cade din copac, toate sunt controlate de mâna lui Dumnezeu. El este Stăpânul Universului.

Dumnezeu își întinde și astăzi mâinile către cei care caută salvarea. El vrea să mântuiască viețile fiecăruia. De asemenea, dorința Lui este să ne protejeze. Fiecare dintre noi suntem ființe scumpe înaintea lui Dumnezeu. El ne iubește pe fiecare și ne-a pregătit un loc fiecăruia în Împărăția Sa. Citim în Ioan 10:28: „*Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea*”. Frați și surori, suntem în mâna Domnului Isus Cristos. Dacă ești al Domnului trebuie să știi că în mâna Lui este siguranță deplină. Mâna lui Dumnezeu ne poate proteja viața, inima și gândurile.

Mâinile lui Dumnezeu ne dau binecuvântarea. În vechiul Testament binecuvântarea pământească, dar și binecuvântările lui Dumnezeu erau transmise prin mâinile întinse. În Noul

Testament mâinile întinse transmiteau binecuvântarea lui Dumnezeu. Mâna lui Dumnezeu binecuvântează cu daruri spirituale, cu bucurii sufletești, cu pace, cu putere spirituală. El ne binecuvântează și din punct de vedere material. Domnul Isus a spus: „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra*”. (Matei 6:33)

Iubiții Domnului, știți însă ce se poate întâmpla dacă nu ne lăsăm salvați de mâna puternică a lui Dumnezeu? Ce se întâmplă dacă ne împotrivim mâinilor lui Dumnezeu care sunt întinse în fiecare zi înspre noi? Va veni o zi când ne vom întâlni cu acele mâini străpunse de cuie, mâinile Domnului răstignit pe cruce. Dar atunci va fi prea târziu. Citim în Evrei 10:31: „*Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!*” Dragii mei, există o vreme când Dumnezeu, cu mâinile Lui, vrea să ne binecuvânteze, când mâinile Lui sunt întinse către niște oameni încăpățânați, oameni cu probleme, așa cum a fost și poporul Israel. Dar va veni o vreme pentru cei ce au refuzat mâinile lui Dumnezeu când se vor întâlni cu acele mâini. De-a lungul istoriei acestui pământ bătrân au fost momente când Dumnezeu Și-a întins mâna împotriva pământului. Pe vremea lui Noe, Dumnezeu a pedepsit pământul din cauza păcatului și a șters omenirea de pe fața pământului. Apoi, undeva la o mie de ani distanță de la potopul lui Noe, Dumnezeu hotărăște să șteargă de pe fața pământului două cetăți mari: Sodoma și Gomora din cauza păcatului. În anul 70 după Cristos Ierusalimul a fost ras de pe fața pământului.

Dar haideți să mergem în cartea Apocalipsa, unde vedem un moment glorios, când Domnul Isus Cristos va veni a doua oară să-i ia pe cei care sunt ai Lui și să-i ducă în Cerul lui Dumnezeu.

Cartea Apocalipsa vorbește despre zilele din urmă. Atunci va fi strâmtorare și necaz. Eu cred că trăim aceste vremuri din urmă. Dar în acele zile, spune cartea Apocalipsa, când Domnul Isus va veni, unii oameni vor căuta atunci un adăpost în care să se ascundă de mânia lui Dumnezeu. Unii vor fugi în stânci ca să se ascundă, alții se vor duce la munți și vor spune: „*Cădeți peste noi...*” Durerea cea mare este că toți acei care au refuzat mâna salvatoare a lui Dumnezeu aici jos, pe pământ, într-o zi, această mână salvatoare a Domnului se va întoarce împotriva acelor care nu au vrut să asculte de El, și mâna aceea va spune: „*Duceți-vă de la mine în focul cel veșnic*”.

Cum răspundem la această întrebare: Este viața noastră în mâna lui Dumnezeu? Este familia mea în mâna lui Dumnezeu? Oare beneficiem noi de tot ceea ce ne poate oferi Tatăl nostru? Poate cineva caută alte variante. Iată ce spune Cuvântul lui Dumnezeu în 1 Timotei 1:20, referitor la altă variantă: „*Din numărul lor sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat pe mâna Satanei, ca să se învețe să nu hulească*”.

Aceasta este o prezentare scurtă a Evangheliei. Iubiți frați și surori, vă doresc tuturor să rămâneți sub mâna puternică a lui Dumnezeu, până ne vom întâlni cu El în glorie și ne va spune: „*Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care a fost pregătită pentru voi de la întemeierea lumii*”. Amin!

VOCEA MARTIRILOR – VOCEA BISERICII PERSECUTATE

RECONCILIAREA ÎNLOCUIEȘTE RĂZBUNAREA

La începutul anilor 1990, când Hany avea 12 ani, o misionară olandeză pe nume Anna a sosit în satul său libanez și a început să-i învețe pe copii despre Isus, într-un parc din zonă. Deși Hany era membru al comunității druze, învățătura aceasta nouă i-a stârnit interesul. „Am fost crescut într-o familie druză”, relatează el. Druzii sunt un grup etno-religios strict, ale cărui credințe împrumută din credințele avraamice, filozofia greacă și chiar din hinduism. Majoritatea celor mai mulți, aproximativ un milion de druzi, sunt împrăștiați în estul Mediteranei, cu cele mai mari comunități în Siria, Liban și Israel.

Anna a simțit chemarea de a propovădui Evanghelia în Liban, deoarece țara încă se recupera după un război civil între creștini și musulmani, care a durat din 1975 până în 1990. Aproximativ 120.000 de oameni din mai multe comunități religioase au murit în război.

„Satul meu natal a fost un epicentru al luptei”, a spus Hany. „Tatăl mamei mele a fost primul care a fost ucis de creștini. Însuși cuvântul ‘creștin’ îi făcea pe oameni nervoși în acest sat. Pentru ei, o cruce, Cristos, un creștin era dușmanul.”

Deși druzii îi consideră creștini dușmanii lor, Hany a fost intrigat de mesajul Evangheliei pe care l-a auzit de la Anna. Curând a început să meargă la Biserica dintr-un sat vecin, iar câțiva tineri din Biserică au început să-l viziteze acasă pentru a-l învăța mai multe despre Domnul Isus Cristos.

Unii din comunitatea druză, însă, nu au aprobat învățătura Annei. Cinci femei au atacat-o violent, fapt care a forțat-o să părăsească Libanul. Odată, când prietenii lui Hany de la Biserică au venit la el acasă, tatăl lui Hany le-a poruncit aspru să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Totuși, acești tineri i-au lăsat lui Hany o Biblie pe care el a ascuns-o, astfel încât tatăl său să nu o vadă. Deși avea doar 12 ani, Hany a început să studieze Biblia. „Am început în fiecare zi să petrec una,

două, trei ore citind Scriptura”, a spus Hany. El a citit toată Biblia de două ori. Totuși, fără ca alți creștini să-i încurajeze studiile, el și-a pierdut treptat interesul... până mulți ani mai târziu, într-o perioadă de nevoie.

BIBLIA MUCEGĂITĂ

La începutul anilor 2010, Hany a început să se confrunte cu unele dificultăți în viața personală. El și soția lui locuiau în casa părinților săi, iar când tatăl lui Hany a murit, s-a temut că familia lui se va destrăma ca urmare a relației proaste dintre soție și mama sa. Atunci Hany a simțit un îndemn să se roage intens lui Isus Cristos. Hany s-a rugat o lună întreagă, amintindu-și treptat unele dintre versetele pe care le-a învățat de la misionara Anna. Și-a amintit, de asemenea, că misionara i-a spus lui și celorlalți copii că Dumnezeu poate vorbi prin Biblie. Hany și-a căutat în casă Biblia pe care o primise în copilărie și în cele din urmă a găsit-o, deși starea ei se deteriorase odată cu timpul. „Am găsit Biblia în pod”, a spus el, „și era literalmente mucegăită. Era tot mucegai verde pe margini, dar puteam să citesc.”

Ținând în mână Biblia mucegăită, Hany l-a cerut Domnului să-i vorbească prin Cuvânt. Când a deschis Biblia, a început să citească povestea Anei, în 1 Samuel. La început nu a înțeles cum se aplica situației lui, dar pe măsură ce a continuat să se roage în următoarele trei săptămâni, a văzut că trebuie să urmeze exemplul Anei, de rugăciune fierbinte.

„Doamne, vino și ai grijă de viața mea, am nevoie de ajutorul Tău”, s-a rugat el. În acea noapte, Hany a dormit liniștit și adânc, pentru prima dată după luni de zile. A doua zi, când a răspuns la o bătaie la ușă, a fost surprins să-l vadă pe unul dintre bărbații creștini pe care tatăl său i-a dat afară din casă cu ani în urmă. Bărbatul a spus că a simțit că Domnul l-a mânat să se întoarcă la casa lui Hany în acea zi.

Hany și-a împărtășit problemele vechiului său prieten creștin și, cu îndrumarea acestuia, Hany și-a reînnoit credința în Isus Cristos. Câteva săptămâni mai târziu, soția lui, care ascultase conversația lui Hany cu bărbatul creștin, și-a predat și ea viața lui Isus Cristos. Curând chiar și mama lui Hany a ajuns să-L cunoască pe Domnul. „Ea i-a iertat pe creștinii care i-au ucis tatăl”, a spus Hany.

Ca o dovadă suplimentară a lucrării lui Dumnezeu în familie, tensiunile de lungă durată dintre mama și soția lui Hany s-au rezolvat. „Până în ziua de astăzi nu înțeleg cum a apărut această pace în casa noastră”, a spus Hany plin de bucurie.
(Va continua)

Marcel Enuică, Regional Relationship Manager,
Voice of the Martyrs, Victoria, Australia

Druzii - o comunitate ascunsă și misterioasă

Promisiunile lui Dumnezeu pentru viitorul nostru

Păstor Cornel Ghiță, Biserica Maranata, Melbourne

Aș vrea să ne oprim la câteva dintre promisiunile lui Dumnezeu și să medităm la aceste promisiuni care sunt pentru ridicarea celor cuprinși de norii negri de îngrijorare. Îngrijorare cu privire la copii, la nepoți, cu privire la sănătate sau orice alt aspect. Este bine să strângem aceste promisiuni ale lui Dumnezeu, care sunt ca un cec semnat în alb, dar pe care îl putem descărca doar prin credință. Este important să cunosc promisiunile acestea și să mi le însușesc prin credință.

* Prima promisiune. Dumnezeu ne promite, nu doar la începutul acestui an, dar până la sfârșitul veacurilor, că El este cu noi la fiecare pas: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin”. (Matei 28:20) Dumnezeu are privirile ațintite asupra noastră în fiecare moment al vieții noastre. Noi suntem întotdeauna sub protecția lui Dumnezeu. Noi suntem ascunși în Cristos, suntem în palma Lui, și împreună cu Cristos suntem în Dumnezeu – cine poate să ne atingă? Sau cum spunea Apostolul Pavel în Romani, capitolul 8: „Cine ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Cristos?” Să îi mulțumim lui Dumnezeu că, deși nu cunoaștem viitorul, în fiecare zi, până la sfârșitul anului care ne stă înaintea, El este cu noi.

* O a doua promisiune extraordinară este aceasta:

Dumnezeu ne promite, prin Cuvântul Său, că ne va călăuzi: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”. Este o responsabilitate aici; dacă vreau călăuzirea lui Dumnezeu trebuie să mă încred în El din toată inima mea. Sunt situații critice în viață când, din punct de vedere omenesc, este de necrezut ceea ce Dumnezeu îți spune prin Cuvânt. Logica omenească, gândirea firească te îndrumă pe altă cale, noi însă trebuie să ne încredem în Domnul și să nu ne bazăm nici pe mintea noastră, nici pe relațiile noastre, și atunci Dumnezeu ne promite că ne netezește drumul, adică ne dă călăuzirea de care avem nevoie. Cât de multă pace și liniște avem când privim în viitor și știm că Dumnezeu ne promite că nu ne lasă orfani, că El ne va călăuzi.

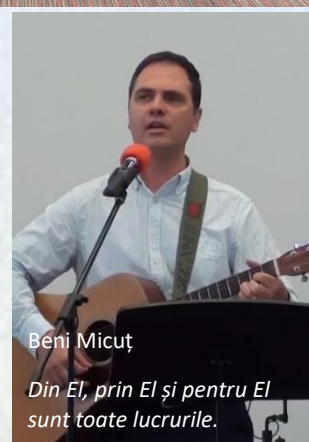
* O altă promisiune specifică pentru noi, cei credincioși, este aceea că El ne va întări atunci când suntem ispitiți. Dragii mei, ispite vom avea, și nu contează câți ani de credință avem sau gradul spiritual la care ne aflăm, ispite vor fi! Perioade când cel rău ne va lovi și ne va ispiti vom avea și anul acesta. Realitatea este că atâta timp cât trăim în trupurile acestea vom avea ispite, dar Domnul ne promite că El întotdeauna ne va da tot ceea ce avem nevoie ca să putem birui orice ispită: „Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda”. (1 Corinteni 10:13) Dar sunt situații când Dumnezeu lasă pe fiecare copil al Lui să ajungă până aproape la limită, când recunoști că nu mai poți, când poate chiar te cerți cu Domnul. Dar dacă ai ajuns până aproape de limită, fii sigur că Dumnezeu nu va îngădui să treci dincolo de ea. Trecând prin orice situație, oricât ar fi de grea, Dumnezeu îl întărește pe fiecare copil al Lui. Secretul este că trebuie să ne încredem în Domnul. Este bine să lași ca această promisiune să pătrundă adânc în sufletul tău.

* O altă promisiune care este de asemenea foarte specifică este că Dumnezeu ne ajută atunci când trecem prin necaz. Probabil că și în anul acesta vom avea necazuri mai mari sau mai mici, de o natură sau alta:

„Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău”. (Isaia 43:2,3) Să nu uităm, necazuri vom avea cu toții pentru că trăim în firea pământească, suntem pe pământ, iar aici, pe pământ, stăpânitorul este diavolul. Necazuri vom avea, dar noi nu suntem orfani și Tatăl nostru ne promite prin Cuvântul Său că ne va ajuta când suntem în necaz, glorie Lui!

(Continuare la pag. 11)

O fotografie ca o informație pentru timpurile viitoare: fratele Ghiță și sora Gabriela Bujdei din România, în vizită la Biserica Maranata, Melbourne - 9 Ianuarie 2024.

BOTEZUL DOMNULUI ISUS CRISTOS

Păstor Busuioc Belciu, Prima Biserică Baptistă Română, Australia

Este important actul acesta, al botezului Domnului Isus Cristos. Scopul principal al venirii Domnului Isus pe pământ a fost mântuirea noastră, a venit să-și dea viața pentru noi. De asemenea, El a venit să ne aducă învățătura despre voia lui Dumnezeu și totodată să ne dea și exemple. Tot ceea ce ne-a învățat a și împlinit în fața noastră. Din acest act al botezului putem desprinde două lucruri:

1. Domnul Isus, prin botez S-a alăturat unei mari treziri spirituale.

Timp de 400 de ani Dumnezeu nu a mai vorbit pentru Israel. A fost o liniște totală, un întuneric beznă. Și după această noapte neagră, apare Ioan Botezătorul care a venit să pregătească calea Domnului Isus, și Ioan a început o trezire spirituală fără egal. Mulți au venit la el și au fost botezați în râul Iordan, și zice Cuvântul lui Dumnezeu în Luca 3:21: „După ce a fost botezat tot norodul a fost botezat și Isus”. Domnul Isus a stat să-l vină rândul, iar Ioan când L-a văzut s-a speriat și a spus: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?”, iar Domnul îi răspunde: „Lasă, să împlinim tot ce trebuie împlinit”. De aici desprindem învățătura că oamenii spirituali întotdeauna caută grupuri de oameni care au discernământ spiritual, cu care să se afilieze având părtășie în rugăciune, părtășie în Cuvânt. Așa și Domnul Isus S-a dus lângă Ioan și S-a smerit – Creatorul S-a smerit sub mâna creaturii ca să îplinească ceea ce trebuia împlinit.

Semnul după care poți cunoaște un om plin de Dumnezeu este smerenia. Smerenia Domnului Isus trebuie să fie o oglindă pentru noi: „Doamne, smerenia Ta mă obligă să-mi dau seama că nu sunt așa cum ar trebui”.

În acea vreme Ioan predica pocăința și boteza pe cei care se pocăiau. Când Domnul Isus Cristos intră în apă sub mâna lui Ioan Botezătorul, El intră ca un păcătos. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi”. (2 Corinteni 5:21) Dragii mei, ca să știm să prețuim dragostea lui Dumnezeu trebuie să vedem până unde S-a coborât Domnul Isus Cristos ca să ne poată ridica pe noi, fără pată, fără zbârcitură, ca să ne prezinte în fața Tatălui Ceresc. Asta ne învață botezul Domnului Isus: este un exemplu de urmat pentru noi. Majoritate dintre noi am fost cu Domnul Isus la Betabara, am trecut prin botez, slăvit să fie Domnul, L-am urmat prin botez, dar poetul spune: „Cu El merg în Ghetsimani, eu merg cu El oriunde ar merge!” – Doamne, ajută-ne să Te urmărim oriunde!

2. Botezul Domnului Isus Cristos este un act simbolic de consacrare.

Domnul Isus Cristos a așteptat până la vârsta de 30 de ani ca să intre în lucrarea de misiune pe care a primit-o de la Tatăl, și pentru asta trebuia o consacrare. Domnul Isus Cristos este, pentru noi ceea ce spune sfântul apostol Pavel în Epistola către evrei: „**Mare Preot**”. Este un Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, care nu moare, ci mijlocește veșnic pentru noi, slăvit să fie Numele Lui.

Iată cum se făcea instalarea unui Mare Preot în Vechiul Testament:

- Levitic 8:5,6: „Moise a zis adunării: `Iată ce a poruncit Domnul să se facă. ` Moise a adus pe Aaron și pe fiii lui și i-a spălat cu apă”. Acesta a fost primul lucru care s-a făcut la așezarea lui Aron ca Mare Preot – spălarea cu apă. Domnul Isus a urmat acest ceremonial – a intrat în apa botezului.

- Levitic 8:12: „Din untdelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron și l-a uns, ca să-l sfințească”. Aron, după ce a fost spălat cu apă a fost uns cu untdelemn. În Vechiul Testament ungerea cu untdelemn este simbolul Duhului Sfânt. Vedem că la Domnul Isus s-a întâmplat același lucru: când a ieșit afară din apă, Duhul lui Dumnezeu a venit peste El. Apoi Domnul Isus S-a dus în pustie plin de Duhul Sfânt.

- Levitic 8:23-24: „Moise a junghiat berbecule, a luat din sângele lui, și a pus pe marginea urechii drepte a lui Aaron, pe degetul cel mare al mâinii drepte și pe degetul cel mare de la piciorul lui cel drept”. Aceasta a fost ungerea cu sânge. Despre aceasta vorbea Domnul Isus în:

- Luca 12:50: „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îndeplinească!”. Domnul Isus vorbea despre suferințele Lui, despre jertfa de la Golgota. Domnul Isus a fost și jertfă, și preot, slăvit să fie Numele Lui!

Astfel Domnul Isus a fost consacrat pentru lucrarea de mijlocitor, pentru lucrarea de Mare Preot. Dar iată ce spune apostolul Petru despre noi: că suntem o seminție de preoți, o seminție preotească. Deci cu fiecare dintre noi trebuie să se întâmple aceste lucruri care I s-au întâmplat Domnului Isus Cristos: botezul în apă, botezul cu Duhul Sfânt și apoi jertfa. Și așa devenim o preoție sfântă, un neam pe care Dumnezeu l-a ales să fie al Lui. Dumnezeu să ne ajute la aceasta. Amin!

BISERICA BAPTISTĂ ROMÂNĂ MARANATA, MELBOURNE

În ziua de 7 Ianuarie, la serviciul divin de seară, Biserica Maranata a avut oaspeți din Austria: familia Ghiță și Gabriela Bujdei. Dumnealor se ocupă de *Revista Apele Vie*, o revistă a Bisericilor Penticostale de un considerabil tiraj – 2500 de bucăți la fiecare trei luni – și apare de 30 de ani. Sora Gabriela a încurajat Biserica să ducă mai departe cuvântul scris prin publicații creștine care să împărtășească Cuvântul lui Dumnezeu cât și informații despre timpurile prin care trece Biserica. Un mijloc eficient sunt revistele, care cuprind aceste puncte și care durează peste ani.

Singurul lucru care ne unește în diaspora este Biserica, a spus sora Gabriela Bujdei. Ea este liantul care ne aduce pe toți împreună, iar cel mai important lucru este familia. Cu cât sunt mai multe familii mai puternice în Cristos, mai credincioase, mai serioase, cu atât mai mult Biserica este mai sănătoasă, cu atât societatea este mai serioasă. Dumnezeu v-a adus în Australia ca să perpetuați ceea ce ați învățat în România.

Avem o mare responsabilitate înaintea lui Dumnezeu, ca oamenii, prin noi, prin ceea ce facem noi, să-L vadă pe Domnul Isus Cristos.

Fratele Ghiță Bujdei a predicat pornind de la textul din Marcu 10:46-52, orbul Bartimeu. Spicuim mai jos secvențe din acest mesaj:

Acest om, Bartimeu, a auzit despre Isus. Noi cu toții am auzit despre Isus și de aceea suntem aici. Dar sunt mulți oameni care nu au auzit despre El. Este nevoie ca noi să fim vocea prin care să poată fi auzit Domnul Isus. Sunt multe mijloace prin care noi putem să-L predicăm pe Domnul Isus Cristos. Unul este a predica de la amvon, dar putem fi o mărturie la locul nostru de muncă, printr-o revistă, printr-un articol care ajunge în casa unui om care poate că nu-L cunoaște pe Isus. Putem transmite prin radio Cuvântul lui Dumnezeu, prin televiziune și prin atâtea alte mijloace. Dumnezeu vorbește când într-un fel, când în altul, dar cum spune Cuvântul, „*omul nu ia seama*”. Să stăm înaintea Domnului și să-L întrebăm: „*Doamne, cu ce pot fi eu de folos?*” Dacă ne punem la dispoziția Domnului, El ne va folosi și lucrarea Lui va înainta.

Și iată-l pe Bartimeu șezând lângă drum și strigând la Domnul Isus: „*Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!*” Omul acesta, în primul rând, a auzit despre Isus și a crezut că este fiul lui David. Revenind la noi, ce important este să credem în Domnul Isus Cristos, ce important este să cerem: „*Doamne, ai milă de mine!*” Aceasta este rugăciunea noastră când suntem la necaz, când suntem în nevoi. Atunci rugăciunea noastră este parcă mai aprinsă. Frați și surori, nu numai când sunteți la necaz, ci rugați-vă întotdeauna Domnului.

La strigătele lui Bartimeu „*Isus S-a oprit și a zis: chemați-l*”. Orbul, rapid, și-a aruncat haina și a venit la El. Poate Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă la mântuire, dar poate sunt mulți, în special cei mai tineri, care amână: „*Mai am timp, să mă căsătoresc mai întâi, să-mi construiesc casa... și după aceea vin să mă împac cu Domnul Isus Cristos*”. Adevărul este că nu știm ziua de mâine, ziua de mâine nu este a noastră. Poate nu vom mai avea posibilitatea să auzim vocea Domnului Isus Cristos.

Așa cum Domnul Isus l-a chemat pe acel orb de lângă drum, și pe noi ne cheamă. Suntem la început de an și poate te cheamă la o slujire și poate spui că nu-i vremea ta, lasă să meargă alții... Dacă te simți chemat lasă totul de-o parte și mergi după Isus, căci s-ar putea să nu mai ai altă ocazie.

Rugăciunea acestui orb, Bartimeu: „*Doamne, ai milă de mine*”, este o rugăciune pe care atunci când noi o pronunțăm, Dumnezeu se va opri în dreptul nostru și El ne va purta de grijă, a Lui să fie gloria. Amin!

Spune-mi, Doamne...

*Spune-mi, Doamne... spune-mi, unde
Să alerg când viața doare,
Când cuvintele rănesc
Și nu văd în jur salvare?*

*Unde să mă duc, Părinte,
Să m-ascund când teama vine,
Când mi-e sufletul pustiu
Și nu-i nimeni să m-aline?*

*Unde să alerg? În lume?
Dragostea-i tot mai puțină
Și se pierde în neștire,
Vinovată fără vină.*

*Iar în locul ei domnește
Banul, ura și-asuprirea,
Iar fuga după plăceri
A umbrit de mult iubirea.*

*Și-atunci unde să mă duc
Când mi-e sufletu-ntristat,
Când îmi pare că sunt singur
Și am fost de toți uitat?*

*Îmi ridic spre cer privirea...
Știu, mi-ai spus cândva așa:
„Fiica mea, voi fi cu tine
Nicidecum nu te-oi lăsa!”*

*Vino, Doamne... am nevoie
Să Te simt în viața mea!
Am nevoie de iubirea
Ce o dă doar pacea Ta.*

*Și din nou Te chem, ascultă,
Mi Te chem cu sufletu'...
Cât ar fi de mare valul
Dacă eu nu pot, poți Tu!*

Maria Luca

26 IANUARIE – MOTIV DE SĂRBĂTOARE

ANIVERSAREA AUSTRALIEI, ȚARA ÎN CARE NE-AM GĂSIT
LIBERTATEA ȘI SPERANȚA.

DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE AUSTRALIA!!

Ziua Australiei este un moment în care să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru țara noastră binecuvântată și pentru oportunitatea pe care o avem cu toții de a trăi într-o societate sigură, liberă și egalitară. Această țară a fost proclamată ca marele pământ din sud, al Duhului Sfânt. Dorința noastră este ca toți australienii să aprecieze ceea ce avem, arătându-ne bunăvoință unii altora, indiferent de călătoria pe care am făcut-o fiecare pentru a ajunge aici. Suntem o națiune cu multe culturi, unite ca și copii ai lui Dumnezeu. Acest lucru merită sărbătorit!

Să continuăm să ne străduim împreună pentru a promova Împărăția lui Dumnezeu.

Phil Edwards / Vision Christian Media

INVITAȚIE

Revista Speranța invită pe oricine are un cuvânt de spus, să trimită la redacție rodul talentului cu care Domnul v-a înzestrat. Așteptăm articole, întâmplări personale sau din viața Bisericii, meditații, poezii, fotografii însoțite de un mesaj, nunți, binecuvântări, botezuri. De asemenea, se pare că revista Speranța este singurul canal prin care românii pot afla ce se petrece în Australia – revista este accesibilă pe Facebook și E-mail în toată lumea. Așadar, vă rugăm să ne trimiteți tot ce este interesant și bine de știut în lume, despre evenimente petrecute în Bisericile din Australia.

Vă mulțumim și așteptăm.

E-mail: sperantaaus@gmail.com

Adresa poștală: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350, Vic. Ph 0423659724

PROMISIUNILE LUI DUMNEZEU PENTRU VIITORUL NOSTRU (continuare de la pag. 7)

Păstor Cornel Ghiță, Biserica Maranata, Melbourne

* Dumnezeu ne promite să ne păstreze în harul Său până vom ajunge în Cer. Promisiunea aceasta nu este numai pentru anul acesta, ci pentru toată viața: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” (Ioan 10:28) Dacă din adâncul inimii Îl iubesc pe Domnul și știu că El a murit în locul meu, dacă m-am dăruit Lui în întregime, dar, fără să vreau, am alunecat, să-mi aduc aminte de această promisiune pe care Domnul mi-o face. El mă păstrează în harul Său, tot ceea ce am eu de făcut este să mă prăbușesc la picioarele Lui, să-mi cer iertare și să se poată reface relația mea cu Domnul.

* Dumnezeu promite să răsplătească slujirea și credincioșia noastră. Această promisiune aș dori să ne încurajeze și în anul acesta, ca să aducem și mai multă roadă pentru El. Domnul Isus este modelul de om perfect pe pământul acesta. A trăit lipsit de egoism, slujindu-i pe ceilalți: „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45). Iar în Evrei 6:10 citim: „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți”.

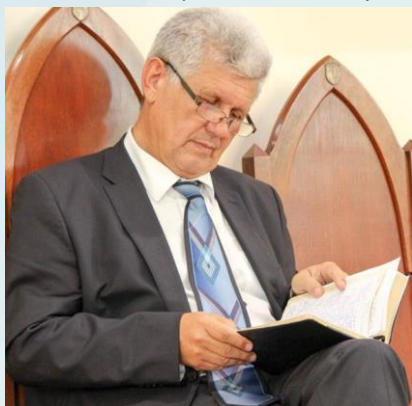
Noi, prin resursele care le avem pe pământ să căutăm să-i slujim pe alții. În felul acesta Dumnezeu este Cel care lucrează prin noi la largirea Împărăției.

Acestea sunt câteva din promisiunile lui Dumnezeu pe care este bine să le ținem mereu vii în mintea noastră, în ceea ce privește viitorul nostru. Împreună cu multe alte promisiuni pe care le avem în Cuvântul lui Dumnezeu, să le strângem în inima noastră și, indiferent de știrile care sunt în jurul nostru și pe care le vom auzi, să nu uităm aceste promisiuni și vom avea o viață plină de pace și de biruință, pentru slava și gloria Lui. Amin!

SUPREMAȚIA DOMNULUI ISUS CRISTOS

(Destinatarii Epistolei către Evrei)

Păstor Ioan Bușan, Biserica Baptistă Perth, WA

În ediția precedentă am vorbit despre prima categorie de destinatari – *evreii credincioși și dedicați Domnului Isus*.

A doua categorie o găsim în Evrei 3:7,8: „De aceea, cum zice Duhul Sfânt: *Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie*”. Adevărul este că evreii au fost în prezența lui Dumnezeu și a puterilor Lui – ziua un stâlp de nor, noaptea stâlp de foc. În mintea lor lucrurile erau limpezi, ei credeau în Dumnezeu care îi conduce împlinindu-și planurile conform voii Lui, dar când a fost vorba de viața lor, viața celor mai mulți a fost o viață dezangajată, o viață trăită după cum au învățat ei în Egipt, în timpul robiei – li s-a făcut dor de carnea și de castraveții Egiptului. Cu toate că au crezut în Dumnezeu au rămas împietriți în inimile lor. Erau convinși la nivel intelectual de prezența lui Dumnezeu între ei, dar, sufletește, și-au văzut mai departe de viața lor, de obiceiurile lor. Cunoșteau adevărul cu mintea, dar nu s-au angajat niciodată să-și pună încrederea în El. Despre credința lor vorbește Apostolul Iacov, în Iacov 2:19: „*Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfoiară!*”. Acești oameni erau caracterizați de nepăsare, lor nu le păsa de chemarea pe care Domnul o are la sfințenie, la mărturie.

Coborându-ne la a doua generație de apostoli, vedem că oamenii aceștia au avut parte de vestirea mântuirii Domnului Isus, dar pe ei nu i-a afectat. Ei erau cei „*ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit*”. (Evrei 6:4-6) Acesta este un text greu. Este important să înțelegem aceste versete. Când ai gustat nu înseamnă că ai și mâncat, depinde de tine dacă mergi mai departe și mănânci sau rămâi cu gustatul. Lucrarea de iluminare a avut loc în mintea acestor oameni și au înțeles, s-au făcut părtași harului, în sensul că au priceput ce înseamnă harul, dar nu au rupt-o cu păgânătatea și cu poftele lumești. Nu s-au angajat. Au rămas doar la ideea că Dumnezeu este bun, Domnul Isus a făcut toată lucrarea, și s-au bucurat cu o bucurie care nu i-a ajutat. Refuzul încrederii, al angajării, nu le-a îngăduit să aibă parte de lucrarea Duhului Sfânt în viața lor, de nașterea din nou, de înnoire. Un om născut din nou și înnoit este deja unul căruia îi pasă, este angajat în lucrarea Domnului. El poate avea momente în care, din pricina neatenției, a nevegheții, să facă cu voia lucruri care nu sunt compatibile cu Scriptura, dar după aceea regretă, sufletul i se întristează pentru că Duhul Sfânt, care este în el, S-a întristat. Regretul acesta este o dovadă extraordinară că este copil al lui Dumnezeu și El încă îl cercetează și vrea să-i dea binecuvântarea Lui.

Încrederea în jertfa Domnului Isus este dovedită de alegerile pe care cei credincioși le fac. Refuzul denotă necredință. Totuși un om care refuză așteptările lui Cristos nu are cum să facă pe Domnul Isus să mai fie răstignit a doua oară. Cine poate să mai răstignească a doua oară pe Fiul lui Dumnezeu? Domnul Isus Cristos a fost răstignit o dată pentru totdeauna în istoria omenirii, El nu mai poate fi răstignit a doua oară de oamenii din categoria aceasta. Acești oameni nu au făcut parte niciodată din categoria oamenilor mântuiți pentru că nu s-au angajat.

Afirmația aceasta este doar o accentuare a imposibilității mântuirii fără angajare prin credință împlinitoare, o credință care trece de la minte la inimă. În aceste versete găsim cuvinte de avertizare pentru cei care cred doar cu mintea, dar care nu au fost mântuiți niciodată. Nu au cunoscut realitatea nașterii din nou. Ei s-au făcut părtași înțelegerii harului, dar nu au beneficiat niciodată de el pentru că au refuzat angajarea cu tot sufletul, au refuzat să facă ceea ce Domnul spune că trebuie făcut. Ei sunt aceia care au păcătuț cu voia, cum spune în Evrei 10:26,27,29 „*Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți. [...] Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului?*”. Versetul 26 prezintă păcatul care nu poate fi iertat, adică respingerea lui Cristos. Blasfemia împotriva Duhului Sfânt are de a face cu respingerea Domnului Isus. De data aceasta L-au respins, chiar dacă au înțeles cu mintea, prin neacceptarea Duhului de convingere până la capăt. Implicit au respins nașterea din nou, călăuzirea. Pentru astfel de oameni jertfa Domnului Isus este nefuncțională. Pentru ei nu mai este nicio jertfă pentru păcat. Jertfa este funcțională doar pentru aceia care cred și acceptă angajarea cu toată ființa lor.

Este important să nu punem în aceeași categorie oameni care L-au primit pe Domnul Isus, au fost născuți din nou și cei care doar au gustat, cu aceia care au înțeles și-și văd mai departe de mizeriile lor, oameni care nu au fost mântuiți niciodată. Viața fiecăruia dintre noi spune limpede dacă am fost sau nu am fost mântuiți. Faptele noastre - este adevărat că nu suntem mântuiți prin fapte - dar faptele sunt dovada că avem o credință autentică.

Dragii mei, pentru aceia care cred doar cu mintea, avertismentul este foarte puternic. A pune mintea în acord cu informația Scripturii nu este suficient pentru mântuire. De aceea lângă credința noastră rațională trebuie să vină încrederea în Dumnezeu. Această încredere dovedește faptul că m-am legat de El, că m-am angajat față de El. Iar procesul de maturizare își urmează cursul și începem să ne asemănăm tot mai mult cu Domnul nostru.

AMINTIRI DIN COPILĂRIA MEA

Noapțile în care somnul nu se lipește de gene sunt pentru mine întotdeauna nopți care au de spus ceva.

Așa că noaptea aceasta m-a purtat în dulcea mea copilărie. Amintirile curgeau limpede prin mintea mea și m-au dus, ca un foșnet ușurel, să mă înfior și să-l mulțumesc lui Dumnezeu.

Când eram copil, vara nu prea era timp de concediu. Și nici condiții. Tata, un om simplu, șofer, câștiga un salariu decent. Mama muncea cu toată ființa pentru noi, iar pe deasupra câștiga câte un bănuț cu croitoria, când mai putea, fiindcă noi îi „mâncam” tot timpul. Totuși, așa câte o zi de vară înțesată de căldură și lumină nu putea rămâne fără amintiri. Tata, voios, plin de sclipire în ochi ne spunea că ieșim cu mașina la râu. Fiecare își căuta hăinuțele, bucuria mare. Bucurie mai mare ca asta nu era. Forfota cuprindea casa. Mama harnică și grijulie mereu, nici măcar într-o astfel de zi, nu se putea odihni. Lua covoare să le spele la râu. Lua o scândură groasă pe care o folosea la spălat rufe, o perie de paie și săpun de casă făcut de ea.

Noi, copiii, tot drumul sporovăiam ca niște gaițe neastâmpărate, în mașină. Numai gura era de noi. Veselia era în toi. Copilăria ne făcea să vedem într-o astfel de zi o veselie fără sfârșit. O dulce bucurie fără grijuri. Mama, tăcută, își număra grijile și le orânduia în minte pe fiecare așa că adesea ne spunea să mai tăcem. Dar tata îi spunea să ne lase să ne bucurăm. Odată ajunși la râu, de obicei Moldova, devenea plai de poveste și râsete copilărești. Tata o ajuta pe mama la covoare, iar noi zburdam cât ne țineau picioarele. Gălăgie era, bucurie era, soare era. Copilărie din plin.

Un amănunt însă mi-a vorbit mie azi noapte. Un amănunt care mi-a vorbit pe limba copilăriei.

Când se încheia ziua și ne pregăteam de plecare, tata mă lua de mână și înaintam prin apă. Pietrele de pe fundul apei erau aspre, grele. Piciorușele de copil nu le puteau neglija. Tata mă ținea tare de mână. Când apa se făcea mai adâncă îmi era teamă. Apa adâncă, involburată, pietrele ce puteau răni, mă făceau să mă clatin. Așa că tata mă lua în brațe și înainta pas cu pas. El nu se temea

de apa involburată cu repeziciune. Când ajungeam la apă adâncă de tot, tata mă lua și mă scufunda o dată cu totul în apă, ținându-mă bine de tot. Apoi mă lua și mă ducea la mal. Totdeauna făcea tata așa. Și deși mă scufunda în apă, mereu aveam încredere în el. Mereu eram liniștită. Mereu mă țineam de mâna lui și nu mă temeam în brațele lui.

Niciodată nu am înțeles pe deplin gestul acesta al tatei. Poate voia să mă învețe curajul. Mie îmi era frică de apă. Poate voia să nu uit vreodată că brațele lui sunt deasupra involburării. Sau poate voia ca la maturitate, într-o noapte fără somn, să îmi amintesc iubirea lui, râsul lui voios, purtarea lui în brațe, înaintând în mijlocul unei ape involburate. Voia poate să știu că mă pot baza pe el întotdeauna, fiindcă eram copilul lui.

Soare dulce. Copilărie și mai dulce. Părinți iubiți. Copii fără griji. Daaa, toate acestea mi-au alungat somnul amintindu-mi cât am fost de binecuvântată. Și sunt.

Tatăl meu pământesc m-a învățat despre Tatăl meu veșnic. Involburarea vieții, „pietrele” mari care-mi pot răni piciorul sunt motiv să fiu purtată pe brațe! Dumnezeu mă ia în brațe și înaintează așa cu mine când eu mă clatin. Și chiar de mă scufundă, nu mă tem. Vrea să mă învăț cu „apa”. Vrea să nu mă tem, cât timp sunt cu El. Vrea să curme în mine teama. Teamă aceea ce mă pipernicește, teama de ce ar veni, de ce sunt, de ce întâmpin, de oameni, de rău.

Dumnezeu, Tatăl meu, cu brațele Lui, face din viața mea o dulce și continuă copilărie. Face din zi o bucurie unică, liniștită, neastâmpărată, nestăvilită și plină de Soare!

Carmen Motora

TAINILE LUI DUMNEZEU REVELATE BISERICII LUI - 4

Lidia Crișan, Biserica Baptistă Perth

Continuăm acest studiu cu

TAINA RĂPIRII BISERICII

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezite, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: 'Moartea a fost înghițită de biruință'." (1 Corinteni 15:51-54)

Apostolul Pavel, ca și ceilalți ucenici, credeau că sfârșitul lumii va avea loc în timpul vieții lor. Aceasta reiese din text: „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați”. Schimbarea trupului pământesc în trup spiritual este absolut necesară, pentru că așa cum explică Pavel în continuare în v. 53: „Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”. Iar pentru cei care vor fi în viață la venirea Domnului Isus, vor fi schimbați chiar în momentul acela.

De aceea, trebuie să fim pe deplin asigurați în credința și nădejdea noastră că în mijlocul durerii sau în fața morții noi putem rămâne calmi știind că trupul va dormi în mormânt, iar sufletul este prezent cu Răscumpărătorul.

Păcatul îi dă morții toată puterea. Boldul morții este păcatul. Dar prin moartea și învierea Domnului Isus, moartea a fost înghițită de biruință.

La cruce Domnul Isus l-a învins nu numai pe Satan și păcatul, ci și moartea.

Cum are loc răpirea? Domnul Isus ne spune în Matei 24:30-31 următoarele: „Atunci se va arăta în Cer semnul Fiului omului, toate seminciunile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă”. Cineva a asemănat răpirea cu un magnet. Magnetul atrage numai particule de metal, de aceeași natură cu el. În același fel îngerii vor atrage la ei doar pe cei care au natura dumnezeiască în ei.

Ca o completare la ceea ce ne-a spus Domnul Isus, Pavel adaugă:

„Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din Cer și întâi vor învia cei morți în Cristos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16-17).

Domnul Isus Însuși va veni să-și ducă acasă Mireasa. El este învierea și viața. Strigătul Lui este un semnal pentru Biserică să fie gata ca Domnul s-o poată răpi la cer.

„Cu glasul unui arhanghel” - un înger de cel mai înalt rang, împuternicit și investit cu autoritate. Răpirea este un eveniment unic și cea mai mare intervenție a Cerului în afacerile oamenilor, din toată istoria universală.

La răpire vor fi luați toți aceia care și-au dus mântuirea până la capăt cu frică și cu cutremur. Răpirea marchează nu numai culminarea sfințirii progresive a sfinților, dar și glorificarea Bisericii. Strigătul Domnului Isus este anunțarea biruinței acelor răscumpărați peste păcat și lume. La porunca lui Dumnezeu, Moise a făcut în pustie niște trâmbițe de argint pentru ca să adune poporul sau să-i comunice ceva din partea lui Dumnezeu. După sunetul care-l scotea, trâmbița anunța plecarea sau pregătirea pentru război, ori alte ocazii solemne. Trâmbițele din Vechiul Testament erau un mod de comunicare a conducătorilor cu adunarea copiilor lui Israel. Ele anunțau ceva foarte important din partea lui Dumnezeu. Strigătul de la răpire de asemenea anunță pe cei credincioși că a sosit timpul să meargă acasă.

Strigătul acesta este așteptat de multe secole, să fie auzit de-a lungul multor generații.

Cei morți literalmente vor învia din morți și vor ieși din morminte, vor sta în picioare. Ei vor învia cei dintâi (Filip. 3:20-21), apoi, împreună cu cei ce vor fi în viață și transformați, vor întâmpina pe Domnul în văzduh.

(va continua)

PAZNICUL FARULUI

„Voi sunteți lumina lumii...”

La țărmul mării stătea farul: înfipt drept în stâncă, neclintit și falnic, înfruntând furia valurilor, răspândind raza lui de speranță și bucurie peste genunile nopții. Era vopsit, curat, mândria tuturor pescarilor din sat. Era zidit înalt, să-l poată vedea de departe corăbierii în drum spre un liman de odihnă.

Dar cel mai fericit și cinstit de toți era paznicul farului - omul care avea slujba să îngrijească de far și să pună ulei în rezervoarele lui ca să poată lumina fără întrerupere. Și iată că într-o zi a venit un om la paznic să-i ceară niște ulei, pentru că avea nevoie acasă. Și paznicul s-a gândit: *„Tot am eu un felinar de rezervă la far, hai să-i dau omului ulei de acolo”*, și i-a dat ulei din uleiul farului. Într-altă seară a venit altul să-i ceară ulei, și paznicul i-a dat și lui. Apoi au mai venit și alții, și alții. Și toți luau ulei din uleiul farului. Ca să-l răsplătească, oamenii din sat l-au ales pe paznicul farului primar...

Târziu, într-o noapte, de departe, din întunericul și vârtoarea valurilor s-a auzit sirena unui vapor în naufragiu. Paznicul farului, acum primar cu nume vestit, s-a trezit din somn și a alergat sus la feștila farului: se stingea. Nu mai avea ulei! A fugit să ia felinarul de rezervă, dar și acolo rezervorul era uscat. Nu mai avea nici acolo ulei.

Și farul s-a stins! În zori, sătenii au găsit la piciorul de stâncă al farului înalt, frumos, curat, dar rece și stins corabia sfărâmată. A putut fi paznicul farului cel mai bine văzut om din sat, cel mai respectat, a putut fi el primar, toate n-au folosit la nimic. O corabie avea nevoie de ajutor, de lumină. S-a distrus de stâncă fiindcă paznicul nu și-a făcut datoria. Atât era datoria lui: să vegheze ca farul să lumineze. Iar el a făcut multe alte lucruri, dar n-a păstrat lumina.

Biserica lui Cristos a fost trimisă, a fost împuternicită, a primit misiunea specială să vestească Evanghelia, să proclame mântuirea, să străpungă întunericul de groază al lumii cu strălucirea de nădejde și bucurie a Evangheliei, să îndrepte privirile naufragiaților înspre limanul de pace și odihnă. Aceasta e misiunea ei cea dintâi.

Biserica de azi sau organizațiile bisericești pot ajunge mari, vestite, cinstite de lume, bine organizate, bogate. Când nu mai au mărturisirea Evangheliei în prim plan, ajung reci, seci, fără lumină, fără valoare.

*„Mai bine un toiag strâmb,
Dar care să te țină
Decât un felinar de aur
Și fără de lumină.”*

Mai bine o Biserică săracă, dar misionară. Mai bine o Biserică din Filadelfia, cu *„puțină putere”*, care însă păzește Cuvântul ceresc și nu tăgăduiește Numele Domnului - aceștia îi pune El înainte o ușă deschisă - decât o Laodicea care se crede bogată, dar pe care Domnul o varsă din gura Lui. E vremea cercetării. Păstrăm noi farul aprins sau ne risipim uleiul pentru interese personale, mici, lumești? Nu lăsați să se stingă lumina! Cei din valuri, din întuneric, sunt frații noștri.

Sursa: <https://www.scribd.com/>

Nemărginirea bunătății sale

Eugen Oniscu

Stau la pragul dintre ani și mă minunez privind în urmă la drumul pe care l-am parcurs în anul care a trecut, uimit fiind de nemărginita bunătate a lui Dumnezeu. Pe tot parcursul acestui an am simțit cum darurile lui Dumnezeu s-au revărsat pe cărarea vieții mele. Daruri precum viața, razele de soare, apă și hrană, sănătate, și mai presus de orice altceva puterea protectoare a lui Dumnezeu ce m-a însoțit pas cu pas pe cărarea vieții.

Și cred că nu sunt singurul care conștientizează minunea binecuvântărilor divine în viața sa. Trăind în una din marile metropole ale Europei, am văzut cum aceste daruri ale lui Dumnezeu, însoțite și de binecuvântări materiale, s-au revărsat și în viețile multora din abundență. Nu știu cât de mult realizează alți oameni că toate aceste binecuvântări, care ne fac viața mai frumoasă, vin din mâna lui Dumnezeu. Dar eu, cel puțin acum, în pragul unui an nou, îmi dau seama că nimic din tot ceea ce am avut în acest an nu a fost rodul hazardului sau a faptului că eu am fost grozav și am putut dobândi totul. Dimpotrivă, cred că Dumnezeu s-a îndurat de un păcătos ca mine, oferindu-mi har și binecuvântări de tot felul. De altfel, binecuvântările lui Dumnezeu se revărsă din abundență peste oameni zi de zi, indiferent dacă ei cred în El sau nu. Peste cei ce cred în El, ca un semn al purtării de grijă din partea unui Tată iubitor, iar peste cei ce au o atitudine de răzvrătire împotriva Sa, ca un stimul care să le amintească de nemărginita Sa bunătate. De asemenea, este foarte adevărat că unii oameni au fost loviți în acest an de suferință și poate adesea și-au ridicat ochii spre cer întrebându-se: „Oare de ce tocmai noi ne confruntăm cu asemenea necazuri?”

În Sfânta Scriptură există un poem al durerii scris de profetul Ieremia și intitulat, „Plângerile lui Ieremia”, unde profetul deplânge situația tragică în care ajunsese poporul ales din cauza apostaziei. Însă dincolo de versurile prin care Ieremia își exprimă durerea, există câteva cuvinte cu care de altfel poemul culminează și unde profetul evocă grandoarea bunătății divine, învățându-ne peste veacuri să medităm la marea bunătate și îndurare a lui Dumnezeu acordate oamenilor. Pe Ieremia doar bunătatea lui Dumnezeu îl mai făcea să stea în picioare și speranța că la cârma situațiilor încurcate din viață se află totuși Dumnezeu. Și deși nu înțelegem pe moment de ce anumite lucruri ni se întâmplă, decât să ne răzvrătim împotriva Sa mai bine să medităm la bunătatea Sa.

În cartea Plângerile lui Ieremia 3:21-23 ni se spune: „Iată ce mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să mai trag nădejde: bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Ta este atât de mare!”

Vestea minunată este că bunătățile Sale nu s-au sfârșit, ci se vor revărsa în continuare pe calea vieții noastre. Oare câți dintre noi, animați de credință, vom pricepe acum, la început de an, faptul că Dumnezeu ne-a umplut de binecuvântări? Iar dacă lucrurile ne merg bine în viață este datorită faptului că suntem ocrotiți de Dumnezeu pentru un plan minunat pe care El îl are cu viața noastră. Iar a descoperi acel plan ține foarte mult de percepția noastră spirituală la apelurile delicate ale Duhului Sfânt.

Vestea bună din aceste versuri, pentru cei suferinzi, este că îndurările lui Dumnezeu nu sunt la capăt, ci se revărsă peste inimile lor rănite, aducând vindecare. Și orice situație dramatică poate fi schimbată într-un mod uluitor în bine, doar de Dumnezeu. Vestea bună pentru noi toți este că bunătățile și îndurările Sale față de noi nu s-au sfârșit și nici nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Adică zi de zi, Dumnezeu revărsă asupra noastră harul Său minunat, pentru a încerca să ne cucerească inimile și a ne determina să ne întoarcem spre El. Aceste gânduri frumos exprimate în poemul lui Ieremia, reaprind speranța în inimile noastre. Ni se promite că zi de zi bunătățile și îndurările Sale se vor înnoi într-un mod plin de farmec, cum numai Dumnezeu are capacitatea să o poată face.

De aceea eu personal rămân uimit în fața bunătății Sale de necuprins cu mintea mea limitată, pentru că nu pot să-L înțeleg în totalitate pe Dumnezeu. Dar pot pur și simplu să mă încred în El, asemenea unui copilăș ce se încrede în tatăl său. Garanția că promisiunile lui Dumnezeu se vor împlini în viețile noastre este credințioșia lui Dumnezeu, despre care ni se spune că este nespus de mare. Versurile acestui poem ne invită să ne oprim măcar acum, după ce am intrat într-un an nou, și să medităm la bunătatea lui Dumnezeu, care, în diferite forme s-a revărsat mereu în viața noastră. Și poate că în anul ce s-a scurs prin clepsidra timpului, cuprinși fiind în alergarea vieții, nu am realizat că toate binecuvântările de care am avut parte au venit de la Dumnezeu.

Să încercăm să-L contemplăm pe Dumnezeu ca pe un Mare Binefăcător, care se apleacă de pe tronul Său ca să ne umple inimile și viețile cu bunătățile și îndurările Sale necuprinse în totalitate de mintea noastră. Iar rodul unei astfel de contemplări nu va fi decât renașterea speranței în inimile noastre. Și atunci nu vom mai vedea viața umană ca un loc unde trebuie să ne izbim unii de alții ca să putem realiza ceva în viață, ci ca pe o ocazie unde putem învăța cât de minunată este bunătatea lui Dumnezeu.

sursa: Afirmativ

Te laud, Doamne...

„Te laud că sunt o făptură așa de minunată...”
Psalmul 139:14

Este posibil ca viața așa cum o cunoaștem – plante, animale și viață umană – să fi avut loc în mod spontan din întâmplare? Ar putea sistemul nostru solar uimitor să fie rezultatul unui accident? Cu cât știința devine mai avansată, cu atât există mai multe dovezi pentru un Creator.

Cercetătorii continuă să descopere ordinea divină în fiecare celulă umană minusculă. Biochimistul american Bruce Alberts, fost președinte al Academiei Naționale de Științe, scrie: „Întotdeauna am subestimat celulele; Fără îndoială încă o mai facem... Celulele sunt unitatea de bază a vieții... într-adevăr, întreaga celulă poate fi privită ca o uzină care conține o rețea elaborată de linii de asamblare interconectate, fiecare dintre ele compusă dintr-un set de mașini de proteine diferite, așezate în poziții definite”.

Psalmistul David nu era un om de știință, dar a recunoscut că fiecare dintre noi este un produs complex al mâinilor uimitoare ale lui Dumnezeu:

„Tu mi-ai întocmit răunchii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele:

Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!

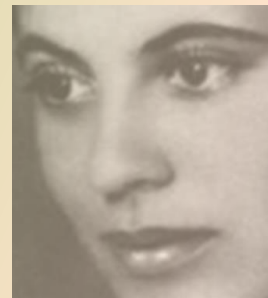
Trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine”. (Psalmul 139:13-18)

Inima umană bate, în medie, de 115.000 de ori pe zi. Sângele nostru parcurge în jur de 19.312 de kilometri în fiecare zi (pentru a ocoli Australia pe drum este de aproximativ 15.000 până la 16.000 de kilometri!). Adulții iau în medie 18.000 până la 30.000 de respirații pe zi și, în cea mai mare parte, toate aceste funcții au loc fără conștientizarea noastră. Uimitor! Astăzi, opriți-vă și gândiți-vă câteva minute pentru a recunoaște și mulțumi Creatorului nostru pentru lucrurile uimitoare pe care le-a făcut cu acel prim pumn de țărână.

(Articol preluat)

Dumnezeu

Magda Isanoș (1916-1944)

Oamenii bogați au făcut icoane,
catapetesme-aurite și strane,
însă Dumnezeu n-a venit
în locul astfel îngrădit.
Bogații stăteau groși, împovărați
și se uitau la sfinții frumos îmbrăcați.

În vremea asta Dumnezeu zbura-n copaci,
făcându-i să-nflorească. Fugea la săraci,
cerându-le mămăligă și ceapă.
Era când câmpie verde, când apă.
Alteori se făcea mic
și s-ascundea în floarea de finic,
ori s-apuca să crească-n păpușoale,
s-ajute furnicile la mușuroaie,
să dea pământului roua și ploaie.

Avea atâtea de făcut Dumnezeu,
și oamenii îl plictiseau mereu
cerând unul pentru altul rău.
Îi auzea strigând: „Pământul meu...”
Îi vedea punând semn de hotar,
ciopârțind, împărțind minunatul dar.

Atunci se supăra. Pornea furtuna,
Cu ploaie-nghețată lovind într-una.
Se făcea mare și-nfricoșat,
ca muntele cu păduri îmbrăcat.
Până venea o pasăre la El,
codobatura, sau un porumbel
și spunea: „Doamne, mi-a căzut puilul jos.
Zi să se facă iară frumos,
să răsară soarele și să-l gădesc...”
„Facă-se voia ta, sol păsăresc...”
Și Dumnezeu puneă fulgeru-n teacă
și s-apuca alte lucruri să facă.

DIN ISTORIA BISERICII - BOTEZUL

„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit.” (Marcu 16:16)

1525: În secolul XVI, dacă aveai o părere greșită despre botez puteai să-ți pierzi viața. Timp de secole biserica a botezat nou-născuții și puțini au fost cei care au pus la îndoială această practică. Când protestanții s-au despărțit de Biserica Romano-Catolică în perioada Reformei, ei au renunțat la multe practici catolice – dar nu și la botezul copiilor. Acei câțiva care au decis să abandoneze această practică au avut mult de suferit.

Primii care au făcut acest lucru au fost un grup din Zürich, Elveția, care încuviința reformele conduse de păstorul Ulrich Zwingli. Însă considerau că Zwingli nu se mișcă destul de repede sau că nu merge destul de departe, creând o biserică întemeiată pe învățătura Noului Testament. La 17 ianuarie 1525, unul dintre aceștia, Conrad Grebel, a participat la o dezbatere publică despre botez împreună cu Zwingli. Biserica a ținut partea lui Zwingli: botezul nou-născuților avea să continue și nimeni nu mai avea voie să pună în discuție această practică. La 25 ianuarie Grebel și grupul lui s-au întâlnit – și s-au botezat unii pe alții. Cum toți fuseseră botezați și în copilărie, actul lor a fost considerat anabaptism, adică „re-botezare”. În mai puțin de o săptămână au fost botezate alte treizeci și cinci de persoane și astfel s-a format prima congregație anabaptistă.

Anabaptiștii au practicat botezul credincioșilor, adică doar botezul acelor care alegeau de bună voie să se alăture Bisericii – ceea ce, desigur, excludea botezul copiilor mici. Credința lor le-a creat probleme căci au fost aprig persecutați atât de protestanți cât și de catolici. Mulți dintre anabaptiști proveneau din pătura de jos a societății și erau oameni săraci (așa au fost și primii creștini), atrăgând astfel suspiciunile autorităților.

La 25 ianuarie 1527 a fost executat anabaptistul Felix Manz, un fost preot, primul protestant executat de către alți protestanți. El a fost înecat, o execuție pe care autoritățile o considerau potrivită pentru cineva care voia să fie botezat a doua oară.

Cei mai mulți dintre anabaptiști erau oameni cinstiți, care respectau legea și luau în serios Biblia. Persecutarea lor de către oameni care pretindeau că sunt creștini nu poate fi scuzată, dar nici curajul lor nu poate fi trecut cu vederea.

Doamne, scapă-ne de cruzime și de intoleranță, care nu-și au locul în viața poporului Tău. Amin.

sursa: <https://www.totalschimbato.ro/>

Dragi cititori ai Revistei Speranța, nu uitați să vă reînnoiți abonamentele pe anul 2024. Costul unui abonament pe un an este de \$50.00. Puteți face transfer în contul revistei:

Romanian Speranta Association Inc.

National Australia Bank, BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941.

Sau adresați-vă corespondenților din Biserică.

VĂ DORIM UN AN NOU BINECUVÂNTAT

DUMNEZEU ÎMI CUNOAȘTE MĂSURA

(Fragmente din carte)

Silvia Tărniceriu

Eu am doar 13 ani și sunt încă un copil. Te descoperi Tu și copiilor? Tare mult aș vrea să mi Te descoperi cu adevărat! Dacă Tu știi totul despre mine, atunci trebuie să știi că nu mai am pantofii de la tanti Stela și sandalele de la dânsa s-au stricat de mult. Acum port pantofii lui Victor, care-mi sunt așa de mari, că trebuie să pun jumătate de ziar în vârf ca să nu clămpăne după mine.

Iar pantofii lui Fănel sunt așa de mici că abia pot să merg cu ei. Apoi, știi cum trebuie să ies prima din clasă și să fug ca să le dau pantofii lor, să poată veni și ei la școală după masă. Poți Tu să faci minuni? Așa ne-a spus fratele Marcu, a spus că Tu poți!

Te rog, ca pe Tatăl meu, să faci o minune și să-mi răspunzi la această rugăciune! Trimite-mi o pereche de pantofi. Vreau și eu să am pantofii mei, să pot merge când vreau la școală și la Biserică. Apoi, tare mi-aș dori să am și eu o flaneu cu nasturi în față, pe care s-o iau peste rochiță sau peste uniformă la școală. M-am săturat de pulovere pe gât, bune pentru băieți. Vreau ceva mai frumos, pentru fete. Și te mai rog ceva: trimite-mi și un palton, că n-am, și vine iarnă grea. Aș vrea să pot merge afară și să mă joc în zăpadă. Dacă faci minunea asta

și-mi răspunzi la rugăciune, am să cred în Tine din toată inima mea.

Doamne Dumnezeule, Te rog să-mi răspunzi pentru că vreau să cred în Tine. Apoi, Tu știi cât de săraci suntem și cum lumea din jur spune că Dumnezeul nostru nu ne ajută la nimic. Doamne, eu vreau să știu dacă Tu ești cu adevărat. Trebuie să mi Te descoperi! Nu știu dacă aceasta este o rugăciune, dar am vrut să stau de vorbă cu Tine și să-Ți spun toate acestea!... Am ezitat pentru un moment și-am zis mai în șoaptă: Noapte bună, Doamne! Amin.

EXISTĂ CU ADEVĂRAT UN DUMNEZEU?

M-am urcat în pat și-am rămas așa, cu ochii privind în întuneric. Abia așteptam să vină dimineața pentru că știam cumva că minunile se întâmplă peste noapte. Mă gândeam că a doua zi voi găsi sub pat o pereche de pantofi, pe dulap lângă pat o flaneluță împăturită frumos, și în cui, după ușă, un palton. Visam cu ochii deschiși... Și dacă vor fi, oare cum vor ajunge aici?

Nu am știut cât am dormit, dar primele raze de lumină m-au trezit și m-au făcut să sar din pat imediat și să caut. Era destul de întuneric ca să văd bine sub pat, așa că mi-am întins mâna și-am plimbat-o dintr-o parte în alta, sperând să dau peste ceva neobișnuit. Nimic! M-am ridicat și m-am uitat după ușă. Nimic! M-am uitat în jurul camerei, pe dulap, pe scaune. Nimic! Toata ziua aceea am stat ca pe ghimpi. Așteptam din clipă în clipă să se întâmple ceva neobișnuit.

A trecut o săptămână de la prima mea „stare de vorbă” cu Dumnezeu și nimic nu se întâmplase din ceea ce L-am rugat, așa că am continuat stările mele de vorbă cu El seară de seară, după ce toți adormeau.

Dar deodată, Fănel, care era sus pe poartă, strigă:

- Vine tataia! Eu l-am văzut primul! Am zbughit cu toții la fugă, ca într-o competiție sportivă. Cine ajunge primul?

Sărmanul tata, arată așa de obosit, dar cu toată oboseala lui, puse cutia jos să ne îmbrățișeze pe fiecare.

- Ce ai în cutia asta? am izbucnit eu cu întrebările. Cine ți-a dat-o și de la cine vine?

- Nu știu, Silvia, răspunse tata.

- Dar de unde este și cine ne-a trimis-o? am insistat eu.

- Nu știu, Silvia! Ieri am primit un aviz de la poștă și astăzi m-am dus și am luat-o. N-am nicio idee ce este în ea.

- Dar de la cine vine? Cine ne-a trimis-o? Nu scrie pe cutie? am întrebat din nou, ca și cum n-aș fi auzit ce-a spus tata deja de două ori.

-Nu știu, copii, a zis tata. Nu știu de unde vine și de la cine este cutia asta, dar hai să mergem în casă și să vedem ce ne-a trimis Domnul !

Ce ne-a trimis... Domnul? Am auzit eu bine? S-ar putea oare răspunsul rugăciunilor mele să fie în cutie? Abia am așteptat să intrăm în casă. Și cum obiceiul familiei era ca ori de câte ori primeam câte un dar să mulțumim Domnului mai întâi, tata s-a plecat pe genunchi și noi după el. Am închis ochii și ne-am împreunat mâinile, iar tata a început să-l mulțumească lui Dumnezeu.

- Ia să vedem ce ne-a trimis Domnul, zise tata deschizând cele două părți de deasupra ale cutiei. Tata a desfăcut capacul și-a scos din cutie un pantof și

apoi pe celălalt. Erau maro, catifelati, cu un toculeț frumos și câteva găurele în față. Erau nou nouți !

- Sunt ai mei, m-am trezit strigând în urechea lui Victor. Pantofii sunt ai mei, am strigat din nou. I-am pus în picioare și m-am trezit aproape strigând:

- Sunt exact măsura mea !

Toți puteau să vadă că mi se potrivesc perfect. Nu erau nici prea mari și nici prea mici. Exact numărul meu. Și erau noi! „Cu adevărat, Dumnezeu știe totul despre mine”, am gândit eu. „Dumnezeu știe exact ce măsură port și că sunt fetiță. El știe totul despre mine!”

Tata s-a uitat din nou în cutie și a scos din ea o flanelă. Era nouă, de culoare gri și avea nasturi în față .Nu mai văzusem niciodată o flaneluță atât de frumoasă! Și iată că flaneluța aceasta era

exact cum o visam eu. Cum să zic și acum că flaneluța este a mea? N-am zis, dar am scos un oarecare zgomot și m-am întins să apuc flaneaua din mâna tatei, și n-am mai rezistat, am strigat din nou:

- Și flaneaua-i a mea, și am întins mâna s-o apuc. Din nou și flaneaua mi se potrivea de minune! Era exact măsura mea.

Tata a apucat ceva mai gros și mai lung, de-o culoare foarte frumoasă, un roșu foarte închis, aproape grena. Eu știam ce era! Era paltonul meu! Avea o blăniță moale și neagră pe lângă guler și la mâneci. Era pentru fete! Normal! Și după ce l-am văzut în mâinile ridicate ale tatei eram sigură că mi se potrivește perfect.

- Mamă, nu mai vreau să-l încerc, dar, uite, pune-l pe spate la mine și spune-mi matale dacă mi se potrivește sau nu. M-am întors cu spatele la mama ca să pună paltonul pe umerii mei. Când blănița moale de la guler mi-a atins gâtul m-a trecut un fior. Era parcă prea frumos și prea elegant pentru o fetiță așa de necăjită ca mine. Era perfect pe măsura mea și nu m-am mirat când din spate am auzit vocea mamei:

- Interesant, se pare că cineva ți-a luat măsura ta.

Cine putea să mă cunoască mai bine decât Cel cu care am stat de vorbă și Căruia l-am cerut să mi Se descopere? Aș fi vrut să pot să fiu singură undeva, numai eu și Dumnezeu, și să stăm iar de vorbă, să-l spun cât de mult îl iubesc și că acum cred cu adevărat în existența Lui. Să-l mulțumesc pentru răspunsul la rugăciunea mea și pentru minunea pe care a făcut-o trimițându-mi aceste lucruri.

sursa: <https://afirmativ.wordpress.com/>

IN MEMORIAM

Sora Elena Bărbulescu a trecut la Domnul. A fost cu adevărat o copilă a Domnului, dedicată postului și rugăciunii. Cu toate că în ultimii ani din viață s-a închinat Domnului într-o Biserică australiană, neînțelegând prea bine limba engleză, atâta cât i-a îngăduit sănătatea a fost nelipsită din Casa Domnului.

*A iubit mult **familia mică** așa cum ne numea pe noi, cât și **familia mare** așa cum numea dumneaei Biserica. S-a rugat pentru noi toți până la sfârșitul vieții când, într-o zi ne-a spus, pe când era pe patul spitalului: „Vreau să mă duc la Domnul”. Iar la foarte scurt timp Domnul a chemat-o acasă: „Vino binecuvântata Tatălui Meu de moștenește Împărăția care ți-a fost pregătită de la întemeierea lumii”.*

Cine știe când și dacă tristețea și durerea despărțirii vor trece pe tărâmul uitării... Totuși noi, familia mică, ne mângâiem la gândul că într-o zi ne vom revedea cu toții în prezența Domnului Isus.

*Aneta și Costică
Denisa și Thang
George*

Hi, I'm Lucy Schneider

As a Home Lending Specialist in Melbourne
I understand that no two home buyers are the same.

I can guide you through home buying process,
provide you with a conditional pre-approval.
I can help you to choose the right home loan
for your financial situation and lifestyle.

Call me to arrange an appointment.
Mobile: 0410 428 469
Email: lucia.schneider@cba.com.au

Retail Banking Services
Commonwealth Bank
Level 1, 17 Douglas Street,
Noble Park Vic 3174

Selling?

Get GR8.Get SOLD!

Local. Trusted.
Record Results.

**GR8
EST8
AGENTS
.COM. AU**

FREE MARKET APPRAISAL

Are you looking to sell, buy or just
curious about the current value of
your home?

For a free, no-obligation market
appraisal of your home, contact
Margareta Ulici at:
0413 246 294 or
margaret@gr8est8agents.com.au
FREE Section 32
when you mention this Ad!

9/418 Princes Highway, Narre Warren, 3805 (corner of Webb Street)

ROMAN LAWYERS

Suntem avocați cu
experiență, specializați
într-o varietate amplă de
domenii:

Dreptul familiei, litigație
civilă, comercială și
testamentară și dreptul
criminal. Testamente,
împuțnărici financiare
și de sănătate. Vânzări
sau cumpărări de case.

Adresa poștală:
5 Llewellyn Place,
Eumemmering, 3117,
Victoria, Australia.
PH.: 0423 810 460
Fax: +61 3979 7997

Email:
info@romanlawyers.com.au

Nu ezitați să ne contactați dacă aveți întrebări sau dacă doriți
să discutați despre nevoile dumneavoastră specifice.

Café Transylvania

*Original recipes,
Fresh and delicious*

We make birthday cakes.
Everything served in the
Premises is home made.
We make reservations for
birthdays or any occasion.
Our program is:
Tue to Thu: 9am - 5.30pm
Fri and Sat: 9am - 9pm
Sunday: 9am - 6pm
DELIVERY! (Condition apply)

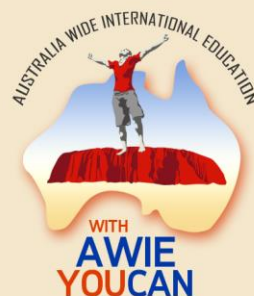
Shop 4 Spring Square, Hallam,
VIC 3803,
Phone number:
03 9796 5227, 04 3216 2907
kate@cafetransylvania.com

Consultantă si reprezentare legală pentru:

- Emigrare în Australia
- Vize de muncă,
business, vizită
- Recunoaștere profesională
- Studii în Australia si
Internships
- Tribunal reviews pentru
refuzuri de vize

Ramona Martinovici
australia@awie.com.au
+61 424 515 676
MARN 1383584

Reach Your Full Potential

**MIGRATION
EDUCATION**
awie.com.au

admin@emblemconsult.com

Cristina Pomana

Registered Migration Agent
MARN: 1678015
Emblem Consult Pty Ltd.

Revista Speranța mulțumește tuturor sponsorilor pentru sprijin și încurajare.

**ACCOUNTING,
TAXATION &
ADVISORY SERVICES**

Email: office@cgdpartners.com.au

For exceptional business results, talk to our friendly tax specialists today. We'll help you discover better tax strategies and provide timely business support.

Our real value is in the tailored advice, planning, consulting and research we offer. Take advantage of our strong technical skills and up-to-the-minute knowledge of tax solutions and tax strategies for your business.

Traian Secară
Minister of religion

**Oficiez căsătorii civile și
religioase în Australia,
de peste 25 de ani.
Mă puteți contacta la:**

**Telefon: 0407-708-887
Email: tsecara@hotmail.com**

**DRIVER AND TRUCK LOCATED IN
MELBOURNE IS AVAILABLE FOR HIRE
AND TRANSPORT HEAVY EQUIPMENT 11
TONS AND 8 METERS LONG.
LOADING RAMP IS AVAILABLE FOR
LOADING HEAVY MACHINERY.
CALL THE MOBILE BELOW FOR DETAILS**

Onsite Welding

0410 518 772
0481 738 448

**STEEL MANUFACTURING & RIGGING
LOGISTIC & MACHINERY TRANSPORT**

Praise the Name of the Lord!"

„Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mână dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.

Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.

Carnea și inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire."

Crushed and downward beat,
Sighs and exhausted breath,
But behold a fellowship sweet,
When my will I put to death.

For now, I will say my phrase,
And bring to my pride a sword,
In every trial my voice I raise,
"Praise the name of the Lord!"

So, when facing great ordeal,
And lost in a woeful story,
Yet peace my heart will feel,
For to God is still the glory.

So, when pressed on every side,
And crushed by aches within,
Yet in Spirit I'll joyful stride,
With Him who took my sin.

So, when full of sighs and tears,
And grief and suffering days,
Yet from my lips He hears,
Words His name to praise.

For now, I will say my phrase,
And bring to my pride a sword,
In every trial my voice I raise,
"Praise the name of the Lord!"

Matthew Nicolici

THE BEGINNING OF A NEW YEAR

Eli Cockrell

Why did God have us born at this point and time? He could have had us born sooner, later or not at all. But He brought us now into this world in His wisdom. Whatever we have accomplished so far and whatever is yet to go, has been and will be purposeful. We are not accidents.

What we need to do, way more than prepping for emergencies, is draw close to the Lord. Read and study our Bibles. Get in the Word and listen for the Holy Spirit. Without spiritual discernment, I doubt anyone will make it. And we cannot discern truth from lies, without knowing the truth so that the lies are recognizable. And sometimes, we need the discernment from the Holy Spirit much more than our eyesight or even our hearing. We are living in an age of great deception.

I may do an article on it, but I can tell you from studying about what is known about the preflood world, that the devil desperately wants to ruin God's plans. He wants to corrupt anything and everything. Individual identity in whoever God made us, the sexuality of male and female, make a mockery of marriage and family. Most educational systems have turned into indoctrination instead of education. It is all part of the devil's plans. And while some know who they are the tools of, most of the people under influence of the devil, do not even realize what is going on.

Matthew 24:37-39: "But as the days of Noah were, so also will the coming of the Son of Man be. For as in the days before the flood, they were eating and drinking, marrying and giving in marriage, until the day that Noah entered the ark, and did not know until the flood came and took them all away, so also will the coming of the Son of Man be."

The time is short. And I wish I could say, "let's just relax and put it on cruise control until the Lord comes for us." But what we need to do is determine in our hearts to resist corruption and lies and be prepared to stand for our faith and righteousness as needed. And hold on to our DNA and all that is wholesome. Educate our children in God's Word. We need to be doing family Bible study. We need to be testifying to what the Lord has done to show His reality and the reality of His Word. We need to do everything possible to see that our children, grandchildren, parents, and grandparents make it to heaven.

In conclusion, the calendar may be changing from one year to the next, but our mission is the same. And we know in our hearts that the days of man are growing shorter. It may mean rough seas or hard times for a while, but in the end, for those that endure to the end, the result will be worth it and in fact, glorious. Come Lord Jesus and help us to fulfill whatever Your purpose is for each of us!

Sursa: <https://www.carmenpuscas.com/>

IMPACT GLOBAL NETWORK MINISTRY

<https://www.ignministry.com>

CONFERINȚĂ

~ Sâmbătă, 9 Martie 2024 ~

Prima Biserică Baptistă Română din Australia
139-149 Reema Blvd, Endeavour Hills, Victoria, Australia

BISERICA ÎN ZILELE DIN URMĂ

2 Timotei 3:1-9

- Sesiunea 1: Realitățile zilelor din urmă
Sesiunea 2: Răspunsul Bisericii la realitățile zilelor din urmă
Sesiunea 3: Răscumpărarea Bisericii în zilele din urmă

Vorbitori:

Mark Hobafcovich – Atlanta, Georgia, USA, North American Mission Board

John Bilti – Atlanta, Georgia, USA, Președinte Impact Global Network Ministry

Pavel Sandu – Pastor Golgotha Baptist Church, Tacoma, Washington, USA

9:00 AM - 9:30 AM	Înregistrare, cafea și bun-venit
9:30 AM - 10:00 AM	Rugăciune și laudă
10:00 AM - 10:45 AM	Sesiunea 1 – Vorbitor: Mark Hobafcovich
10:45 AM - 11:30 AM	Sesiunea 2 – Vorbitor: John Bilti
11:30 AM - 11:40 AM	Pauză (10 min)
11:40 AM - 12:30 PM	Sesiunea 3 – Vorbitor: Pavel Sandu
12:30 PM - 1:00 PM	Concluzii / Întrebări și răspunsuri
1:00 PM - 2:00 PM	Masa de prânz

“Maranata. Domnul nostru vine!”

1 Corinteni 16:22